

Horthy, care trăiește la Lisabona, în zilele de teroare ale
contrarevoluției din Ungaria se pregătise de plecare;
(Ziarele)

Desen de Cik Damadian

— Halatul și papucii, d-le amiral!

u r z i c a

ANUL VIII ★ Nr. 21 (169) ★ 30 NOIEMBRIE 1956 ★ 16 PAGINI ★ 75 BANI

Desen de H. Leru

— Prostule, nu știi că această mobilă încă nu-i recepționată?!...

Urzica
ia
pulsul

ȘTEFAN HORIA
și
RODICA TOTH

De astă dată, „Urzica” a luat drumul policlinicilor și spitalelor. Nu, nu pentru că ar avea nevoie de vreun tratament, ci pentru a observa *ea* tratamentul la care mai sînt supuși, pe ici, pe colo, cetățenii care solicită serviciile „oamenilor în alb”.

Chestie de dezinfectare

La poarta spitalului „Vasile Roață” ne întâmpină un puternic miros de țuică, însoțit de portarul Cristofor Ștefan, care ne ia repede: „Pe cine cauți, bă? Ești fun bolnav sau fun *stimulant*? Că dacă ești *stimulant*, cu mine... hic... ai nimerit-o prosti!”

„Urzica” nu e nici bolnavă și nici simulantă, așa că a nimerit-o foarte bine: Prost au nimerit-o cetățenii care s-au adresat acestui specimen și care, de multe ori, au trebuit să cîștige favorurile portarului pentru a ajunge să beneficieze de serviciile spitalului. Vorba lui Cristofor: „Slujba mea e în mediu infectat, bă, și numai alcoolul dezinfectează, hic! D-ala o iau de dimineață și încep cu dezinfectarea stomacului!”

Un portar, căruia e necesar să i se arate... poarta!

Și o soră vitregă

Tot la spitalul „Vasile Roață” funcționează sora Buceaciu Ioana. Dacă o chemi, nu vine, ceea ce e o mare binefacere, căci dacă vine, odată cu ea îți vine și nebunia: îi ceri vată, îți dă o fașă, o rogi pentru tratament, te tratează... cu injurături. În fond, o ființă foarte puțin pretențioasă: o „cînștești”, te cînștește cu toată atenția de care e capabilă. Mai rămîne să cînștească și ea... Instituția care o suportă. Pînă atunci însă intrucit, oricum, se învrtește pe la chirurgia, n-ar fi rău ca cei în drept să-l administreze... termocauterul.

Tovarășul Peste-Normă

Intrînd în holul policlinicii uzinelor „23 August”, „Urzica” s-a întîlnit cu muncitorul Ciuvăț Mihai, care tocmai ieșea din cabinetul doctorului Iliescu.

„Cine sînteți dumneavoastră, tovarășe?” întrebă „Urzica”. — „Sînt tovarășul Peste-Normă!” — „Aha, fruntaș, cum s-ar spune!” — „Nici decum! Bolnav... cum se vede! Peste normă sînt la doctorul Iliescu, căruia l-am solicitat un consult, și care a refuzat să mă primească, declarînd că el și-a îndeplinit numărul de pacienți prevăzut pentru ziua de azi. Cum el și-a îndeplinit norma cu o jumătate de oră înainte de terminarea orelor de consult, și acum vrea să se odihnească, mie nu-mi mai rămîne decît să-mi planific durerile pentru mine. Acum, te rog să mă ierți, „Urzico”, dar mă duc să-mi caut alt doctor... pentru azi.”

Luîndu-și rămas bun, omul s-a despărțit de noi cu o formulă care, datorită doctorului Iliescu, are o mare circulație la uzinele „23 August”: „Să trăiești o mie de ani, fără reparații capitale!”

O.R.L.... de consultație

Cînd a ajuns la Policlinica „Gheorghe Dimitrov”, care ține de spitalul „Dr. Stîncă”, „Urzica” a avut o mică surpriză.

„Ce s-a întîmplat, tovarășe?” a întrebato „Urzica”, mirată, pe suferinzi care așteptau în hol. — „Uite despre ce e vorba, au răspuns cei întrebați. Avem un foarte bun medic de nas, gît și urechi, pe doctorul Popeea. Sufără însă, de la un timp, de o curioasă maladie: ce-i intră pe o ureche... îi iese pe cealaltă.” — „Și ce simptome prezintă?” întrebă „Urzica”. — „Intirzie regulat la consultații. I s-a atras în repetate rînduri atenția, dar... nu aude.” — „Și de ce nu se caută?” — „Păi, aici e problema: ori de cîte ori se caută, nu se găsește. Ce crezi că ar fi de făcut, „Urzico”? — „Foarte simplu: o înternare în paginile noastre, pentru analiză!”

Procedeu sui-generis

Oftalmologia se ocupă cu studiul și tratamentul bolilor de ochi. La spitalul orășenesc unificat pentru adulți din Rm. Sărat, oftalmologul suferă el însuși de o boală gravă: eliberează certificate după ochi, solicită clubucuri după darea de mină, iar tratamentele la spital le face numai după ce pacienții au trecut pe la cabinetul său particular. Tăranilor Petrance Ștefan și Petrance Jernea, spre exemplu, nu le-a cerut decît 100 lei pentru

CUMPĂRĂTOARELE

de I. AVIAN

Vreau să vă împărtășesc opiniile mele despre o categorie de oameni: cei care se distrează vizitând magazinele.

Există în această categorie o specie cu totul deosebită: cei cărora, deși nici prin gând nu le trece să cumpere ceva, se poartă totuși ca și cum ar vrea să cumpere totul. Nu ne gândim, firește, să înălțăm un monument acelor vânzători, vajnici eroi ai folietoanelor și schițelor satirice, monument cu soclul acoperit de inscripții de felul acesta: „În semn de omagiu, respect și autocritică din partea cumpărătorilor nerecunoscutori”.

Așternem însă aceste rânduri pentru că destul cumpărător atribute magazinului rolul de parcă de distracții și promenadă, loc pentru întâlniri sau îl consideră prilej de „trecere de vreme”...

Și, deoarece puterea exemplului s-a dovedit totdeauna eficientă, s-o folosim și noi. Prima etapă, o convorbire telefonică între două prietene:

- Draga mea, ce program îți-ai aranjat pentru după-amiază?

Răspunsul nu se lasă așteptat:
- Știu eu? „Bigamul”, l-am văzut, la „Manevre” am fost, „Romarta” am vizitat-o ieri... Să mergem la Cinemascope, la „Republica” sau la „Textila”, pe Bărăției.

- Prefer „Victoria”, are cinci etaje și până la opt și jumătate sunt liberă. Abia atunci am întâlnire cu Georgel.

Și fată-le, nu după mult timp, jos, în holul magazinului. Aido-ma unor pricepuți generali, ele își schițează un plan metodic de lucru, în care etajele și raioanele magazinului reprezintă tot atâtea sectoare de luptă și mai cu seamă de atac... La parter zăbovesc puțin. Librăria nu prezintă interes, articolele tehnice și mai puțin. Se opresc deci la „Cosmetice”.

- Arătați-mi flaconul ăsta... Și ăstălalt... Și acesta... Nu, nu, celălalt, din raftul de sus. Așa... mulțumesc, o să trec mîine să aleg, azi n-am vreme.

Se desprind sprintene de lângă teighea și pornesc spre lift. Se înghesuie, se strecoară înaintea altora, zîmbesc și ciripesc fericite. Din cînd în cînd scot un suspin înduioșător:

- Ah, ce aglomerație imposibilă. Toți vor să sufe primii. Ar trebui reglementată intrarea în lift!

La raionul „Textile” se opresc mai îndelung. Se privesc cu interes:

- Ce te-ar interesa, dragă?
- La drept vorbind, nimic.
- Și pe mine la fel.
- Atunci putem cere orice.

Se înfig îndrăznește în fața vânzătorului, își îndreaptă mina cu atita convingere spre materialul din raft încît ești inclinat să crezi că au sosit din celălalt capăt al țării, anume pentru mătasea cu pricina.

- Tovarășe, verdele de colo... Desfășoară-l, te rog!

Cuprinde sulul în brațe, îl

aruncă peste umeri, doi metri pe corp, zece metri pe dușumea, se depărtează de teighea și execută o piruetă:

- Ce zici, mă prinde?

Interviu cîțiva cetățeni:

- Tovarășă, murdărești materialul. Fii atentă. E culoarea deschisă și-l pătezi.

- Și ce-ai vrea să fac? se revoltă dumneaei. Culoarea închisă nu mi se potrivește! Zvirle vraște mărfurile în brațele vânzătorului deznădăjduit:

- Aș dori ceva bleu pal.

- Poftim!

- Mulțumesc! Și ceva bleu ciel...

- Poftim!

- Mersi. Și ceva bleu petrol.

- Poftim!

- Și ceva bleu marin.

- Lipsește!

- Lipsește? Vai, dragă, ce lipsă de sortimente! Să nu găsești un material pe gustul tău.

Și dispar grăbite, înainte ca vânzătorul isovit să le ureze... bună ziua! În urma lor, teigheaua rămîne într-un cadru sărbătoresc: drapată în mătăsuri și șantung natural... Pe alocuri, în lungul țesăturilor, „cumpărătoarele” și-au lăsat cărțile de vizită: un colier de distinse amprente digitale.

Acum, dezastrul s-a abătut asupra raionului de încălțăminte. Teigheaua pare un stand al unei expoziții mondiale de pantofi. Într-un colț, așezate pe scaune, prietenele „Încearcă”.

- Ce chin, tu! Zău dacă-mi mai simt șalele. Îndoit-ridicat. Îndoit-ridicat. Gimnastică suedeză. Și ăștia se mișcă parcă s melci!

- Ce te miri, au obosit și ei. N-au practică!

- Tovarășe, eu doresc un pantof cu tocul înalt, dar nu prea înalt, potrivit, mai curînd plat, fără toc.

- Mîe, tovarășe, arată-mi o pereche de sandale perforate, cu găuri rotunde în formă de pătrat!

- Cum adică?
- Păi, nu știu „cum adică”, fiindcă nu sînt cîzmar!

- Nu avem, îngăimă sleit cel mai voinic dintre vânzători.

- Naveți? Atunci, la ce ne mai țineți două ceasuri de poimănă?

Țîrziu, după ora opt, prietenele și-au sfîrșit raidul.

- Vai, ce zi grea! Și vânzătorii ăștia atît de neserviabili. Toți! Toți!

- Toți! Absolut! N-ai văzut, își făceau de cap. Noroc de condica de reclamații.

Și-au potrivit buclele răzvrătite, și s-au despărțit zglobii și vesele ca două rîndunele.

La ora nouă a sosit Georgel:

- Iartă-mă, seumpa mea. Am întârziat. O cetățeană lipsită de obraz n-avea răvășit stocul din magazin fără să aibă măcar de gînd să cumpere. Pînă adineauri am tot rînduit marfa în rafturi.

- Ce lipsă de bun simț, dragă...

certIFICATELE medicale de care aveau nevoie. Cum cei doi n-aveau toți banii asupra lor, doctorul Ciulei Silică a catadixit să le primească diferența și în natură. Nu crede conducerea spitalului că procedeu oftalmologului în chestiune e... cu ochi (și cu sprincene)?

Pacienți „mărunți”

- Bună ziua!

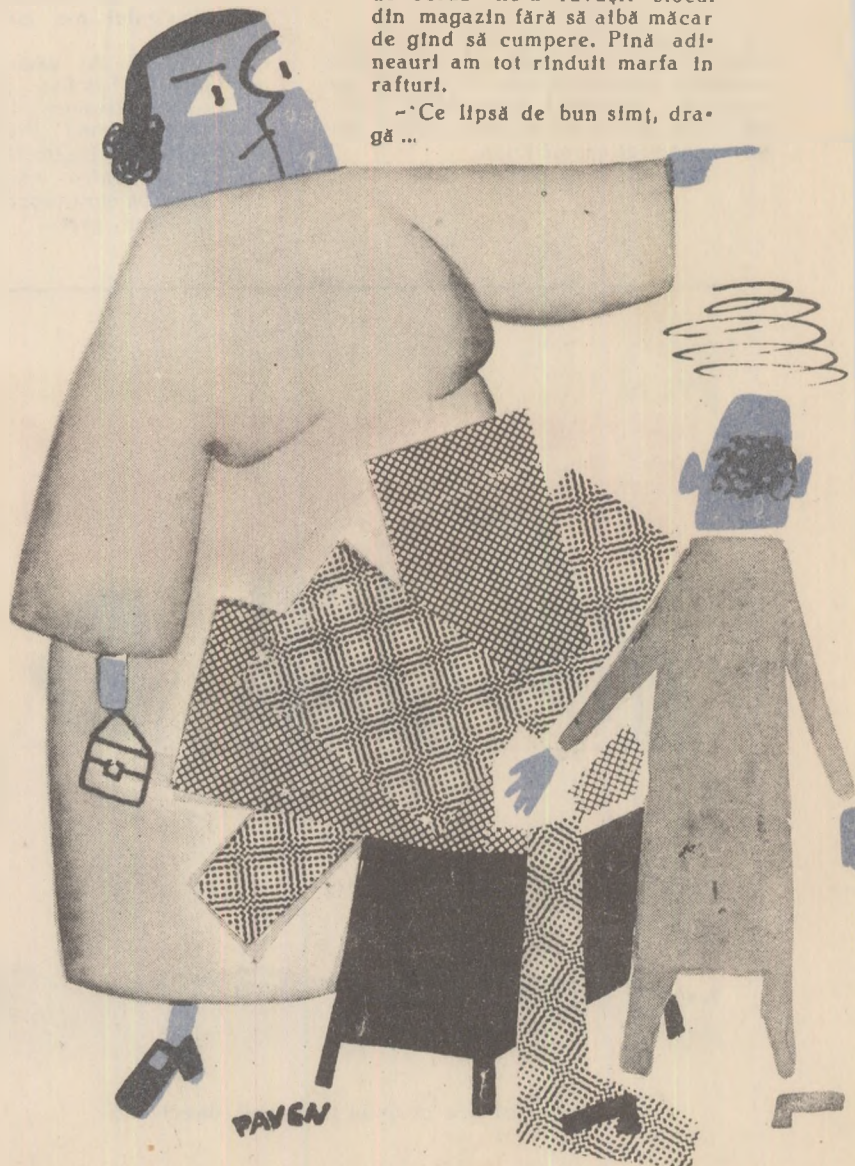
- Ua... Ua... ua... uaaa!...

Ați ghicit. Ne aflăm la Maternitatea „Donca Sîmo”, din str. Avrig. Urmează interviul:

- „Cum te numești mătușă?” - „Încă n-am nume pentru că sînt prea mic: abia am implinit 12 ore!” - „Poți să ne povestești ceva din trecutul duminicilor?” - „Păi, sigur. Eu, de exemplu, n-am putut veni pe lume prin propriile mele puteri. Medicii au trebuit să lupte din greu ca să mă facă... om!” - „Și-ți pare rău că ai venit pe lume?” - „Dimpotrivă... sînt fericit că primele ființe pe care le-am văzut în viața mea au fost oameni ca dr. Popescu-Dolj, dr. Bolohan, Marinescu Aneta, Vlad Maria, Trestioreanu Ileana și toate surorile de la Pediatrie.” - „Ai putea să ne spui ce motive ai de te simți atît de fericit în mijlocul acestui colectiv?” - „Desigur: s-a purtat cu mine... ca o mamă!”

Final

Terminîndu-și raidul, „Urzica” urează celor spitalizați în coloanele noastre... însănoșire grabnică!

UN MARE SPORTIV

Caricaturistul Beier-Red, din Republica Democrată Germană, care ne-a vizitat cu ocazia expoziției „Caricatura în R.D.G.”, deschisă în Capitală, autorul desenului de pe coperta a II-a, văzut de caricaturistul Gion.

Prietenul meu Tase este un mare sportiv. Cunoaște pe dinafară toate regulamentele, la toate sporturile, și este în stare să-ți dea cele mai sigure pronosticuri care nu se realizează însă niciodată din motive cu totul neprevăzute. Dacă vrei, îți face o teorie asupra lipsurilor lui Ozon din meciul cu „Flamura”, încît jurî că n-a lipsit de la nici un antrenament al „Progresului”. Într-o duminică, Tase a fost la mine. Se transmitea un meci: Progresul-Flamura Roșie.

- Ce zici, Tase? întreb eu cînd încep transmisiia, cine bate?
 - Cel mai bun! dădu sentința Tase.
 - Totuși, tu nu poți să dai un pronostic?
 - Unu-zero pentru „Flamura”, rosti crainicul.

(De aici redau discuția așa cum s-a purtat mai departe).

TASE: Unu-zero! Eram sigur! Nici nu se putea să nu bată „Flamura”! „Progresul” intră totdeauna încrezut pe teren! Nu știe să lupte, dom' le, asta-i!

EU: Mă Tase, dar „Progresul” a avut totuși succese.

TASE: Păi asta-i! Nu-i o echipă constantă! Este...

CRAINICUL: Gol! E unu la unu, dragi ascultători...

TASE: Ce-ți spuneam? „Flamura” asta nu-i o echipă constantă! Spuneai de succese! Poftim! Au băgat un gol și s-au și culcat pe laurii succesului! Ei ultă că un meci durează 90 de minute! Mă, fotbalul este o luptă continuă! Și mai ales cînd ai în față o echipă ca „Progresul”...

CRAINICUL: Doi la unu! Golul a fost înscris de Petchowschi și portarul „Progresului” n-a mai putut schița nici un gest...

TASE: Ai văzut? Asta înseamnă să fii încrezut! Îi bate „Flamura” mă, știu eu ce spun! „Flamura” joacă pe jos și în adîncime, pe cînd „Progresul” face prea multe dantelării. Jucătorii, mă, sînt prea individuali, nu-i o echipă omogenă, vor să ia fiecare jocul pe cont propriu! Ca să nu mai vorbesc de Ozon, care...

CRAINICUL: ...In acest moment Ozon a adus egalarea; 2:2!

TASE: ...ce ziceam? Da! Ca să nu mai vorbesc de Ozon, care e un jucător mare! Dacă n-ar lua el uneori jocul pe cont propriu, „Progresul” ar cădea în B! Are el, mă, dantelăriile lui, care sînt o minune! Îți la mingea de la centru și se duce cu ea pînă-n poartă! Fără el mă, „Progresul”...

CRAINICUL: Trei la doi pentru „Flamura”! Jocul a devenit foarte dinamic!

TASE: Și cu el, și fără el, tot la bătăle „Progresul”, mă! E diferență de o clasă între aceste două echipe! Am spus totdeauna că...

CRAINICUL: Trei la trei! In acest moment arbitrul fluteră sfîrșitul meciului.

TASE: Ei vezi? Am spus întotdeauna că sînt forțe egale! Mă, fotbalul e știință, e artă, e tot ce vrei! Eh! Antrenor de stat trebuia să mă fac! Să-ți fac eu o reprezentativă a țării, să mă pomenești! Fotbalul, mă bălatule, trebuie să-l ai în sînge, să-l simți, să-l...

EU: Uite, Tase, am două bilete, unul pentru duminică, la stadionul „23 August”! Și unul pentru „Republicii”! Îi dai lui frati-tău.

TASE: Mersi, mă! Să trăiești! ...Dar... unde vine, mă?

EU: Cine?

TASE: Stadionul ăsta ...23 August? Ca să vezi, eu...

EU: Cum? Nu știi unde vine „23 August”? ... la uite! Du-te pe „Republicii” ...Îl mai vezi pe Ozon...

TASE: Da... sigur... Pe „Republicii”... Îl mai văd pe Ozon... Dar... e departe?

EU: Cine, Ozon?

TASE: Nu ...Stadionul „Republicii”...

EU: Mă, Tase... Am o rugămintă: dacă vrei să rămînem prieteni, să nu-mi mai vorbești niciodată de fotbal!

TASE: De ce, mă? Păi bine, mă, tu știi ce e fotbalul? Fotbalul, mă, este cel mai complet sport mă, care...

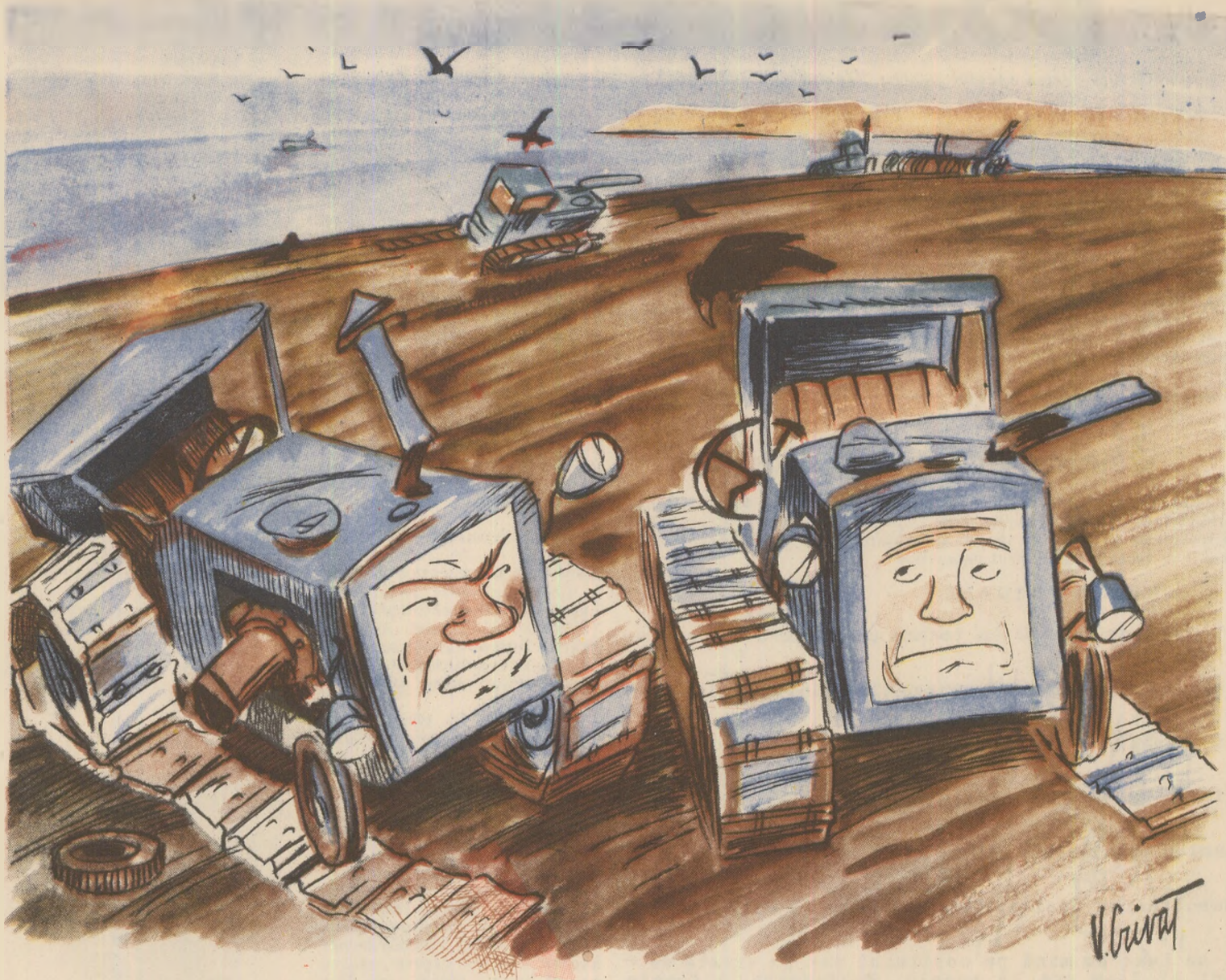
...și acum are cuvîntul tovarășul director!...

.....!

Desen de Nell Cobar

Din neglijența unor S. M. Turi, după campania de toamnă rămân mașini pe câmp, supuse intemperiilor

— Zi și mata dacă e frumos ca după bătălie, răniții să fie părăsiți pe câmpul de luptă!...

Desen de V. Crivăț

De ce să nu?... Să da!...

de CONSTANTIN OTTESCU

Se pune la voroavă un individ pe care
Nu-l prea înghit! . . . O trază căzută la-ntimplare
Îți declanșează iute o replică . . . ușor
Limbajul prea amabil devine protector,
E clița când se ajunge la fraze și citate
Total vindicative și neverificate.
Și când un terț surzole țirziu în încăpere
Și deci nu are timpul să aibă o părere,
Aude, dacă are plăcerea să asculte,
O ploate de cuvinte și un ropot de insulte . . .
Convingerea n discuții e un fel de marță rea
Toți caută s-o oindă și toți rămân cu ea. . .

In general, în oameni, într-unii oameni zic,
Mocnește luptătorul, cel care din nimic
E pus pe contrazicert . . . Or, dacă e așa
De ce să nu fructifici în om meteahna sa? . . .
De ce să scrii în parcuri: „Rugăm nu rupeți flori!”
Apoi ce întărită mai rău pe trecători?
Când toată lumea știe din pre-antichitate:
Apozele din parcuri sînt desconsiderate.
Cel care nu mă crede, citească adevărul
Geneza 3 și 4 cu Eva și cu mărul.
Propun în consecință, deși puțin tardiv,
Apozul: „Rupeți mere în mod cantitativ!”
Căci dacă eu pe-atuncea întimplător trăiam
Pariez cu ori și cine că nu greșea Adam.

Propun „deci prin urmare” la cinema și n tren
Pancarte cu anunțuri cam în același gen:
„Mîncăți coorīgi cu sare: sînt de la tata Noe”,
„Trageți alarma numai atunci cînd nu’l nevoie”,
„Părinți, lăsați copiii, spre marele lor haz,
Să umble cu chibrituri pe lingă aragaz!”
„Cum? Ai murit? Ei bravo! Să fie într-un ceas
Bun: ai asigurare post-mortem la A.D.A.S.”
„Copil, rog fii obraznici chiar și cu taica Moșu!”
„Buntci, pisati copiii”. „Șoferi: treceti pe roșu!”
„Nu aruncați gunoierul decit pe trotuare”,
„De ce intrînd în casă vă ștergeți pe picioare?
Uzați degeaba preșul, și asta costă bani!”
„Certați-vă n tribună pe „Flacăra” Focșani,
Că tot n-o să cîștige” . . . „Decit o haină nouă,
Urcați-vă n tramvoale: o să vă rupeți două!”
„O carte, mîlne alta . . . și pentru început
Faceți bibliotecă din cărți de împrumut” . . .
Etcaetera . . . Exemple se pot da o grămadă
In casă sau la slujbă, în autobus, pe stradă,
Și nu dă procedeul mai niciodată chix,
Doar un anunț, atîta, și rezultat la fix . . .
Ca să obții pe lume absurditatea chiar
E de ajuns atîta: un preaviz contrar!
Așa sînt unii oameni de care vă porbeam,
Așa-i de cînd e lumea, cu Eva și Adam.

Chronastica

Schiță scrisă special pentru „Urzica” de scriitorul sovietic IVAN GORELOV

Petrecerea era în toi. Eroii festivității - Volodea cel mic, un puști cirilfonțat, în vîrstă de 6 ani, îmbrăcat cu un costum albastru de marină, și Volodea cel mare, profesorul de electrodinamică Vladimir Innokentievici Skatov - un personaj greoi și cărunt, ședeau alături la locurile de cinste și se bucurau de atenția generală. Laudele lipicioase ca muștele cîț și săgețile glumelor zburau necontent în direcția lor.

Erau cu totul douăzeci de oaspeți, alcătuiți din rudele lui Vladimir Innokentievici - moscovit get-beget - din colegii lui de catedră, și din prietenii fiului, fiicei și ginerele său.

Unii erau la al treilea pahar, alții chiar la al patrulea. Limbile se dezlegaseră, așa că înalta sală albastră cu candelabruul ei de bronz strălucitor, zumzăia ca un stup.

Unii începuseră să acționeze pe secții, grupîndu-se așa cum erau și în producție și ciocnind deci paharele numai între ei.

Dar Vladimir Innokentievici nici nu se gîndea să predea încă frînele conducerii, astfel că basul lui puternic și autoritar se auzea de pe scară:

- Arkadi Terentievici, dragul meu! De ce nu tei nimic? Lasă-mă să-ți pun lingă iepure și puțină mazăre verde. Ha! te rog...

- Mulțumesc frumos, colega, chiar adineauri mi-au pus o lingură plină - răspuse Rubilnikov, docentul catedrei de electrotehnică, un tînăr cu obraji îmbujorați, cu mustăcioară și cu un smoc de păr roșcat pe bărbia rotundă, așa cum cere moda.

- Dar dumneata, Petr Isaievici, cu ce drept te plictisești? Uite, ia o bucatică de pește. Chiar azi l-am primit din Taganrog. Curat chihlimbar!

Scundul și brunul electrochimist Tritonov zîmbi recunoscător și, neîndrăznind să-și contrastice șeful, puse mîna pe furculiță:

- Pește tau cu plăcere! Mă tem numai de un lucru, Vladimir Innokentievici: să nu fie cumva un cocoș electric de mare. Să nu care cumva să se descarce... Aș putea spune că întreaga dumneavoastră familie e electrizată.

- Ce șolțic, vai ce șolțic! - mormăi Skatov, amintindu-și de vremurile trecute. Ba chiar se întirîță puțin. Turnă lîmonadă nepotelului Volodea în paharelul cit un degetar, ciocnind cu el, apoi ciocnind cu Tritonov și bău. Vai, ce șolțic... Intr-adevăr, tovarăși, în anii studenției, cînd mi-am ales ca drum în viață misterioasa electricitate, șugubeții de la facultate m-au poreclit cocoș de mare electric...

De la celălalt capăt al mesei se auzi un recitativ vioi, deși cam răgușit:

Imi voi pune în casuță
Fir electric
Și voi mulge și-o păcuță
Tot electric...

Vladimir Innokentievici se sculă și lovi ușor cu furculița în paharul de cristal. Dar gălăgia nu se domoli. Numai oaspeții care ședeau în apropierea lui, mai de voie, mai de nevoie făcură o figură atentă. Skatov schiță un gest de renunțare cu mîna și se reaseză pe scaun:

- Da - a - a... Mi-am ales calea în viață... Pe vremea aceea se chema că fac un pas cu adevărat curajos. Însemna că eu priveam mult înainte. Astăzi, electricitatea ridică viața noastră spre culmi noi, necercetate. Ea a pătruns în știință, a supus tehnica și fără îndoială pune stăpînire pe toată viața noastră.

Am intrat ieri la frizerie, să mă tund. Pe firmă mai sînt de senate niște foarfeci. Dar meșterul nu ia foarfecile, ci un obiect electric, cum să vă spun, ca o copită de capră. Una - două, trei - și gata!... Să um-

plem, dar, paharele noastre și să bem pentru marea forță a electricității!

Se auzi gîlgîlitul lichidului și clinchetul muzical și împăciitor al sticlăriei.

De după umărul lui Vladimir Innokentievici apăru capul cîmfurt al lui Tritonov:

- Prieteni, dați-mi voie să fac o mică, dar esențială completare la toastul iubitelui nostru profesor!

Se făcu liniște. Tritonov își făcu loc mai aproape de masă și începu să vorbească tare și repede, cu glas pitgîgat:

- Imi voi permite să adaug numai cîteva cuvînte... Vă voi aminti că, după capul familiei, toți urmașii, cit și cei apropiați lui, și-au ales meserii electrice. Am în vedere pe Igor Vladimirovici Skatov, fiul lui Vladimir Innokentievici - docent al catedrei de motoare electrice. Am în vedere pe fiica lui Skatov, Lidocika - specialistă în electroterapie. În fine, am în vedere pe soțul Lidocikăi - Leopold Berkut - artist al estradei regionale din Moscova...

Șoapte ironice, apoi hohote de ris intreruperă cuvîntarea lui Petr Isaievici.

- Ce legătură are asta cu electricitatea?

- Da, da! Artist al estradei regionale din Moscova. N-am

Prompt și conștiincios

Intr-una din zilele trecute, tovarășul Alexe Pascu, de profesie publicist, a primit din partea unei redacții o comandă: să scrie un articolăș pe o temă de mare actualitate. După două ceasuri, s-a primit la redacție următorul manuscris:

MOMENTE ACTUALE

Iată-ne deci și în toamna anului ~~1954~~ ¹⁹⁵⁶. Spre deosebire de alți ani, toamna anului acesta ~~se~~ ^{na se} însoare, copilașii se mai zbunguie prin parcurile ~~ru-~~ ¹⁹⁵⁶ ~~1955~~ ginii, datorită bunăvoinței toamnei lui ~~1954~~ ¹⁹⁵⁶ care anul acesta a venit, am putea spune, ~~fără~~ ^{ou} / multe ploii. Deschiderea scolilor a avut ~~loc~~ ^{s-a amînat}. Cu oită bucurie l-am luat de mîna pe copilașul meu în vîrstă de ~~7~~ ⁹ ani și l-am dus la școală. Profesoara, o femeie ~~tinăre~~ ^{castaniu} în vîrstă ~~tinăre~~ ^{cărunt} / ou părul ~~negru~~ ^{negru} ne-a întîmpinat zîmbitoare și s-a adresat băiatului: „Ei, acuma ești a III-a ~~a III-a~~ ^{a II-a} mare. Ești în clasa ~~I-a~~ ^{I-a}”. Le-am arat succes pe anul școlar ~~1954-1955~~ ¹⁹⁵⁶⁻¹⁹⁵⁷ și am plecat. Dar toamna a-aceasta e bogată și în filme noi. Puțini cred că sînt ~~Tosca~~ ^{Accidental} cei care n-au văzut încă filmul ~~Hoții de biciclete~~ ^{Cinemascope} la ~~Republica~~ ^{Republica} - Seale: Ce film minunat! Cit adevăr, oit omnesc și ce joo admirabil! Și ce voci! Este o mare ~~italiene~~ ^{maghiare} realizare a cinematografeii ~~italiene~~ ^{italiene}. În sfîrșit nu se poate să nu admirăm roadele acestei toamne. Spre deosebire de alți ani, toamna care a venit este bogată în ~~perumb~~ ^{perumb}. Pomii sînt încărcăți cu fructe! ~~pergamite~~ ^{pergamite} Ce ~~tonatane~~ ^{tonatane} frumoase s-au făcut anul acesta! Gospodinele pun murături, gogoșari, conserve. Un lucru însă trebuie arătat, caracteristic pentru anul a-se găsește ~~se~~ ^{s-au luat măsuri} / ~~nu se găsește~~ ^{trebuie să se ia măsuri}. În sfîrșit, actualitatea e variată și cuprinzătoare. Nu o poți consemna toată într-un singur articol. Totuși, eu am încercat, dragi cititori, să vă prezint cîteva momente de strictă actualitate.

Frumoasă și îmbelșugată este toamna anului ~~1954!~~ ^{1956!}

ALEXE PASCU

p. conf. SADI RUDEANU

greșit. Talentatul artist Berkut cîntă la chitara electrică! strigă cu mîndrie Tritonov. Să sperăm că și puștiul ăsta cirilfonțat, Volodea, tîzul profesorului Skatov, nu va trăda glorioasă tradiție a familiei și, fără îndoială, își va alege o carieră în domeniul electricității. Să ridicăm deci modestele noastre pahare pentru familia de specialiști în electricitate din tată în fiu!

După ce exclamațiile se potoliră, Igor Skatov, un atlet cu umeri lați, se aplecă spre Volodea și-l întrebă cu glas tare:

- Imi spune, Volodenka, ce ai vrea să te faci cînd ai să fii mare?

Volodea se uită întrebător la măcăsa, cerîndu-i parcă sfatul, și rosti:

- Inzinel - electician...

Îzbucniră hohote de ris și aplauze vesele...

Lingă Vladimir Innokentievici se strînseseră vreo cîinci curioși, cărora le povestea o întîmplare amuzantă.

- Leopold Viktorovici, ce ar fi să ne cînti vreo două fox-troturi la chitara dumitale ma-

gică, se rugă amabil Rubilnikov, trăgându-se nerăbdător de bărbia lui roșcovană.

Volodea cel mic ațita aștepta ca să dovedească cu fapte că în materie de electricitate știe și el ceva. Bătețelul se rostogoli de pe fotoliu, sau mai bine zis de pe cele patru volume ale enciclopediei puse pe fotoliu, și se duse grăbit în camera veștină.

Căutând șnurul chitarei, observă că extremitatea de lângă ștecher este roasă și ruptă. Viitorul inginer electrician, fără nici o șovăire, întoarse șnurul în jurul ștecherului și îl puse la priză.

Se auzi un trosnet ca o împușcătură. Din priză țâșni un evantai de scintile albastre și aurii și toate cele cinci camere din apartamentul profesorului se cufundară subit în întuneric.

Cineva răsturnă de pe masă o carafă, care, cu un sunet jalnic, se făcu țandări. Sub picioarele scrișiau cioburile.

- Hm... ce s'a întâmplat acolo? întrebă Vladimir Innokentievici cu vocea tremurândă.

- Nimic extraordinar... s'a pus în priză chitara electrică. Probabil că e un scurt-circuit și s'a ars siguranța, îl liniști Tritonov.

- Hai, Igorek, adu scara!

Toți se îngrămădiră în vestiar. Bărbații aprindeau pe rând chibriturile, străduindu-se să îl ajute pe Igor Vladimirovici.

Igor găfăia, deșurubind când o siguranță, când alta. Și deodată țipă speriat, de parcă ar fi fost înțepat, și sări de pe scară în spînarea propriului său tată.

Atunci se urcă pe scară Petr Isalevici și începu să deșurubeze siguranțele. Proceda cu foarte multă prudență, cu două degete, de parcă siguranțele de porțelan ar fi fost unse cu otravă.

În vestiar mirosea a chibrituri arse. Tritonov coborî și spuse cu necaz:

- Ce zici, la atâtea apărătoare o să mai rămînă zăpadă pentru noi?

Desen de H. Leru

- Să fie al naibii! La institut n'am învățat nimic despre siguranțele astea blestemate...

- Firește, dumneata ești specialist în altfel de siguranțe... Tovarâși, cine se pricepe la treaba asta? întrebă jalnic Arkadi Terentievici Rubilnikov.

- Încearcă dumneata, tătucă. Doar predai un curs de electrotehnică...

După Rubilnikov se urcară la tablou doi docenți, ginerele lui Skatov, fizicianul Kurilov și

chiar Lidocika. Dar, spre marea mîhnire a asistenței, taina siguranțelor arse rămase nedezlegată.

- Degeaba ne frămîntăm creierii! Priviți ce lună e afară! Se poate executa de minune dansul rusalcelor la această lumină feerică!

- Klava! Unde e Klavdița? Trimiteți-o repede la institut. Să ia de la administrator vreo cîteva luminări, răsună glasul supărat al lui Innokentii Vladimirovici.

- Klava a plecat la „Praga” cu un comision... Skatov deschise mînios ușa pentru a-l striga peintendent și văzu pe coridor pe bătețelul Tișka, fiul liftierei, care se juca de-a v-ați ascunselea cu pisoiul.

- Bine că te văd! Tișka... Tihon Ivanovici... la vino încoace, drăguță. Salvează cinstita noastră adunare. Ulte banii, dă o fugă peste drum la prăvălia unde se vinde cremă de ghete... Responsabilul locuțește alături. Trezește-l, scuza-te, și cere-ți pentru mine cîteva luminări... Spune-i că am nevoie pentru experiențe. Să nu se supere...

- Pentru ce luminări? întrebă Tișka, curios.

- S'a produs un accident. S'a ars siguranța...

- Ia să văd, unde aveți siguranțele?

Tișka se urcă ușor pe scară și, prinzîndu-se de minierul de fier, începu să deșurubeze și să controleze cu curaj siguranțele.

- Am găsit! Dați-mi o bucată de sîrmă... mai bine una de ăramă, preciză Tișka.

Prin întuneric rupseră de la chitara electrică o bucată de șnur și o dădură băfatului.

- Pentru ce atît de mult? Am nevoie doar de un fir.

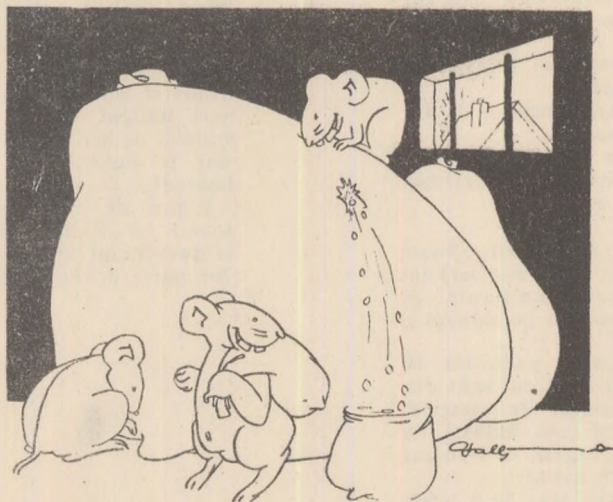
Scădase cu îndemnare o sîrmuță, o trecu în jurul siguranței și o înșurubă repede la loc.

Camerele se umplură de o lumină veselă.

Tișka aruncă o privire de gospodar tabloului și spuse:

- Ar trebui să înlocușiți și siguranța asta de la margine. Se încălzește. Apoi sări jos.

Cînd nu se deratizează magazii de cereale...

...„rod” pe alese...

Desen de Pall

Cu mare greutate îl găsi pe Volodea cel mic, care se ascunsesse sub masă și adormise acolo pe covorașul ciinelui ciobănesc Palma. Îl dezbrăcă și-l culcă în pat.

Sala albastră se umplu din nou de glasuri.

Numai că pînă la sfîrșitul petrecerii nimeni nu a mai pomenit nici un cuvînt despre electricitate...

MOSCOVA, 1956

Traducere de STER IACOB

...și am asistat la încălcarea „libertății” în Ungaria...

Desen de V. Timoc

PRIMUL și ULTIMUL RECRU

Potrivit legii serviciului militar ob-
votată recent de Bundestag, în toată
Occidentală se desfășoară operațiile
gistrare a recruților noului Wehrmac

Dar, după cum relatează presa oc-
aceste operații nu dau naștere nici l
merații, nici la manifestări de entuzi
guvernul de la Bonn a acordat „eveni
multă însemnătate, fonduri din belșu
atita bătălie de cap pentru a-l asigura
fășurare cât mai spectaculoasă.

În numeroase centre, nici măcar fu
administrațiilor respective nu s-au a
lipsiți de entuziasmul guvernament
toate riscurile unui asemenea gest, a
pur și simplu să execute formalitățile
scrutare. În alte foarte multe locuri,
misile s-au lăsat convinse să funcțio
n-au trebuit să facă... risipă de energ

CARITATE PENTRU ASA

Cercurile reacționare din Apus,
putschului fascist din Ungaria, au
uriază tămbălău și o zgomotoasă
lantropică în jurul bandelor de asa
cu miinile încă ude de sînge nevl
trecut granița în Austria, fugind de
porului.

Guvernul american a anunțat că
întreținerea tuturor acestor trădători
de copil. (Nu s-a precizat însă nîm
vire la sursele din care această droj
ționară a fost întreținută înainte de
misă să insingereze Ungaria în zilele
fasciste!...)

Urmind exemplul american, s-au pu
care fel de fel de „binefăcători”, care
pezit să adăpostească la sînul lor pe
Horthy și al lui Hitler.

Printre aceste „inimi caritabile” s-
și guvernul italian, care s-a arătat g
corde azil unei părți din gloata sin
fugari.

Dar „umanitarismul” și „filantropie
nului de la Roma vor părea cu sigur
puțin ciudate poporului italian, celor
lioane de șomeri, miilor de italieni „e
nu de mult de guvernul democrat-cr
țările Americii Latine, sub pretextul
fla nu-i mai poate hrăni”.

Guvernul italian n-a găsit rez...ve
tropic și umanitate nici pentru sutele
neri italieni trimiși să moară în su
minelor de la Charleroi din Belgia, de
stat la îndoaială să deschidă brațele
hoardelor de asasini ai muncitorimii n

E greu de crezut însă că poporul
socotă că „Italia poate hrăni” pe noi
ai guvernului și că așii bestialităților
vor putea deveni vreodată... buni itali

Armata extra-democrată

Germania Occidentală este - se știe - un
stat eminentemente democrat.

Guvernul de la Bonn, eminentemente creștin-
democrat, este aliat cu guvernul francez, ateu
și social-democrat.

La atîta pustie de democrație nu se putea să
nu fie și o armată democrată.

Guvernul de la Bonn, o are, înzestrată din
cap pînă-n picioare de Pentagon.

Îi mai lipsea însă ceva ca să fie democrată
sadea. Ii lipsea, vezi dumneata! ofițeria
SS-istă de pură democrație nazistă.

Acum o are și pe asta.

Sute de foști feldwebel și ofițeri SS-ști,
autentici călăi nazisti, și-au făcut mai ieri în-
trarea, dintr-o dată, în armata democrată, cu
toate tinichelele de gît, galoanele pe minci și
un zîmbet triumfal pe buze.

Ca feldwebelul din fotografia publicată de
„Münchener Illustrierte”, de cînd au ieșit din
pușcările, SS-ști și s-au ținut serios de meserie.
Cu un băț în loc de pușcă și ochi holbați ca
de rățușcă la un fûhrer închîpuit, ei s-au tot
frămîntat, din zori și pînă-n asfîlțit.

Acum stau gata să-și arate arta de a jefui,
schingitul și arde de vii eventuale victime în
războiul pe care trag nădejde să-l aibă, ca mine.

Iar azi, guvernul de la Bonn poate jura la
Pentagon cu mina-pe cruce (incîrligată) că are
o armată extra-democrată.

cit tinerii amatori de fapte de arme s-au dovedit destul de scumpi la vedere.

Grea a fost, între altele, situația comisiei din orașul Hannau, înființată la post de cu zluă, cu condeiele ascuțite, cu călmăriile pline, pusă pe fapte mari. După socotelile biroului de stare civilă, 75 de tineri din oraș împlineau în acest an vârsta fericită a milităriei, și se aflau prin urmare tocmai buni pentru gloria ostășească a noului Wehrmacht. În așteptarea lor, pentru a preîntîmpina imbulzelile, pierderea de timp etc., membrii comisiei și-au împărțit rolurile, registrele au fost deschise, liniate, dosarele puse la îndemână.

A trecut un ceas.

A trecut o zi.

În dimineața următoare, decorul biroului pentru înscrierea recruților era neclintit, același. Registrele deschise, imaculate.

A mai trecut o zi.

Biroul comisiei pentru... etc... răminea, vai!, în continuare vizitat. O ușoară neliniște a dombra figurile funcționarilor, care aveau ordin strict să termine cu succes operația în termenul, destul de scurt, prevăzut de dispozițiile de la centru.

Au mai trecut câteva zile grele de așteptare și registrul a rămas în continuare alb. Nici unul din cei 75 nu s-a arătat.

În ultima zi, cînd funcționarii resemnați, plictisiți, intoxicați de tutun, au mai ieșit prin birourile vecine la o șuetă, și-a făcut apariția un tînăr. După ce a verificat dacă nu cumva cetățeanul greșise biroul, funcționarul respectiv a dat alarma. Comisia s-a adunat instantaneu. Pe la uși și ferestre s-au adunat nenumărate priviri curioase, din toate birourile instituției. Tînărul a fost poftit să la loc, i s-a oferit o țigară, i s-a zîmbit părintește, încurajator, a fost bătut pe umăr etc. Apoi comisia a intrat în activitate. La rubrica „numărul curent”, funcționarul respectiv a înscris un splendid, caligrafic „1”. Au urmat apoi rubricile următoare: numele și pronumele, locul și data nașterii etc.

Pînă la urmă, însă, după ce a răspuns cu mult calm și bunăvoință la toate întrebările, primul și ultimul recrut al orașului a prezentat niște certificate din care rețesea că omul are dreptul la... o amnare medicală...

Așa încît, îndurerat pînă la lacrimi, funcționarul a completat și ultima rubrică din registrul - „Observațiuni” - cu datele cuprinse în certificat.

E tot ce a putut oferi orașul Hannau armatei domnului Adenauer: un registru gol, cu o semnificativă rubrică de „observațiuni!”...

GEO DUMITRESCU

de H. STOLPER

Adunate-n jurul oalei
Cu grăunțe, pentru cină,
Se consfăteau trei giște,
Ga, ga, ga, cu gura plină.

Despre ce vorbeau? Nu este
Pentru nimeni un secret:
Despre rochii, despre modă,
Despre tot ce e cochet.

- Nu mai răbd culoarea albă!
Spuse una - Nu, nici moartă!
Am să mă vopsesc în negru,
Că-l la modă și se poartă.

Am să-mi schimb și coafura,
O scurtez de tot la spate,
Ca să fiu în ton cu alte
Giște, din străinătate.

- Ciocul tău cel ga-ga galben,
Spuse gisca mijlocle -
Se va asorta la negru,
Pe a mea ga-ga-garanțe!

Știi, surata păuniță
Mi-a șoptit pe-un ton discret
Că un unchi de la Chicago
I-a trimis într-un pachet

Niște pene transparente
De nylon - ceva, un vis!
Cum se poartă doar acolo
Și cum n-ai nici la Paris.

- Nylon? Vreau și eu să-mi cumpăr!
Poate, dacă am noroc,
Îo trimite și-o poșetă
Sau, cumoa, pantofi cu toc.

Zău, l-aș cere o pereche
(Nu primește și comenzi?)
Una, cum purta pe vremuri
Răposatul Louis Quinze!

- Mă gîndesc la rîndunică,
Ce noroc pe dînsa, frate:
Ea în fiecare vară
Pleacă în străinătate.

- Și cu toate astea, umbliă
Demodată, rîndunica.
Ce folos că voiajează,
Cînd nu-și cumpără nimica?

Hei, dacă-am fi noi acolo,
Ce luxos ne-am îmbrăca!
Ne-am lua din magazine
Zi de zi, tot altceva.

„Ga” încolo, „ga” încoace
Trăncăneala face sete.
Dintr-un ciob de oală, gisca
A sorbit pe îndelete.

Întinzînd pe urmă gîtul,
Cum fac giștele, spre soare,
O zîri pe rîndunică,
Profilîndu-se în zare.

Rîndunica! Se întoarce
Cine știe din ce țară!...
Vai ce „gîscă”! Tot mai poartă
Penele de astă-vară!

- Bună ziua, rîndunico,
Zău, arăți ca o crăiasă.
Vino, soro, mai aproape,
Să mîncîm cu noi la masă.

Pobestește, cum e moda
Ce se poartă în Apus,
După noua ta croazieră
Ai atîtea doar de spus!

- Moda - rise rîndunica -
Pe acolo este pastă.
Marfa lor e foarte bună,
Uneori și foarte proastă.

Însă marfa din vitrine
Are un cusur.
- Ei, care?
- Un cusur mărunț: nu poate
Să-și o cumpere oricare!

În romînește de V. PIȚIGOI

Discriminări și principii

După cum a anunțat presa occidentală, firma italiană „Ansaldo” nu va mai furniza echipament pentru centralele electrice din vestul american.

Aceasta, deoarece Mrs. Booth-Luce, fosta ambasadoare americană la Roma, a găsit că „Ansaldo” folosește prea mulți comuniști!

Opinia publică italiană se întreabă care a nume principii sint aplicate, în primul rînd, în acest caz: mult trîmbițatele „drepturi ale omului” sau nu mai puțin faimosul „neamestec în treburile interne ale altor țări”?

Patriotism

În dezbaterile Parlamentului elvețian cu privire la impozitele comunale, reprezentanții partidelor progresiste au propus ca aceste impozite să fie aplicate proporțional cu veniturile, astfel ca greutatea fiscală să apese mai mult asupra celor avuți.

Această judicioasă propunere n-a fost, firește, pe placul partidelor burgheze.

După cum relatează „Voix Ouvrière”, unul din reprezentanții acestor partide, radicalul Maurice Farre, a venit, între altele, cu acest argument sub-generis:

„Dacă sint taxați mai mult anumiți oameni, s-ar putea ca ei să prefere a pleca în locuri mai clemente, în străinătate”.

Iată, deci, că nu e vorba decît de un scrupul... patriotic, de grijă ca nu cumva Elveția să rămînă... fără populație!...

Circumstanțe atenuante

De curînd a avut loc la Paris procesul individului Orfeo Bizzozzi, acuzat de a fi ucis cu lovituri de pumnal o femeie.

Asasinul, fost combatant în Legiunea străină în timpul războiului din Indochina, și-a ucis victima la puține clipe după ce o cunosuse și după ce aceasta îl refuzase.

În cursul procesului, după cum relatează „l'Humanité”, avocatul apărării, într-o pledoarie patetică și lacrimogenă, a oferit și acest argument disperat în chip de explicație și, chipurile, circumstanță atenuantă a crimei:

„Gîndiți-vă, el a văzut în Indochina atîția camarazi de-al lui violînd fete și spîntecîndu-le apoi cu baioneta!”...

Cu tot adevărul cuprîns în acest argument al avocatului, instanța n-a considerat posibil să-l dea lui Orfeo mai puțin de 20 de ani muncă silnică.

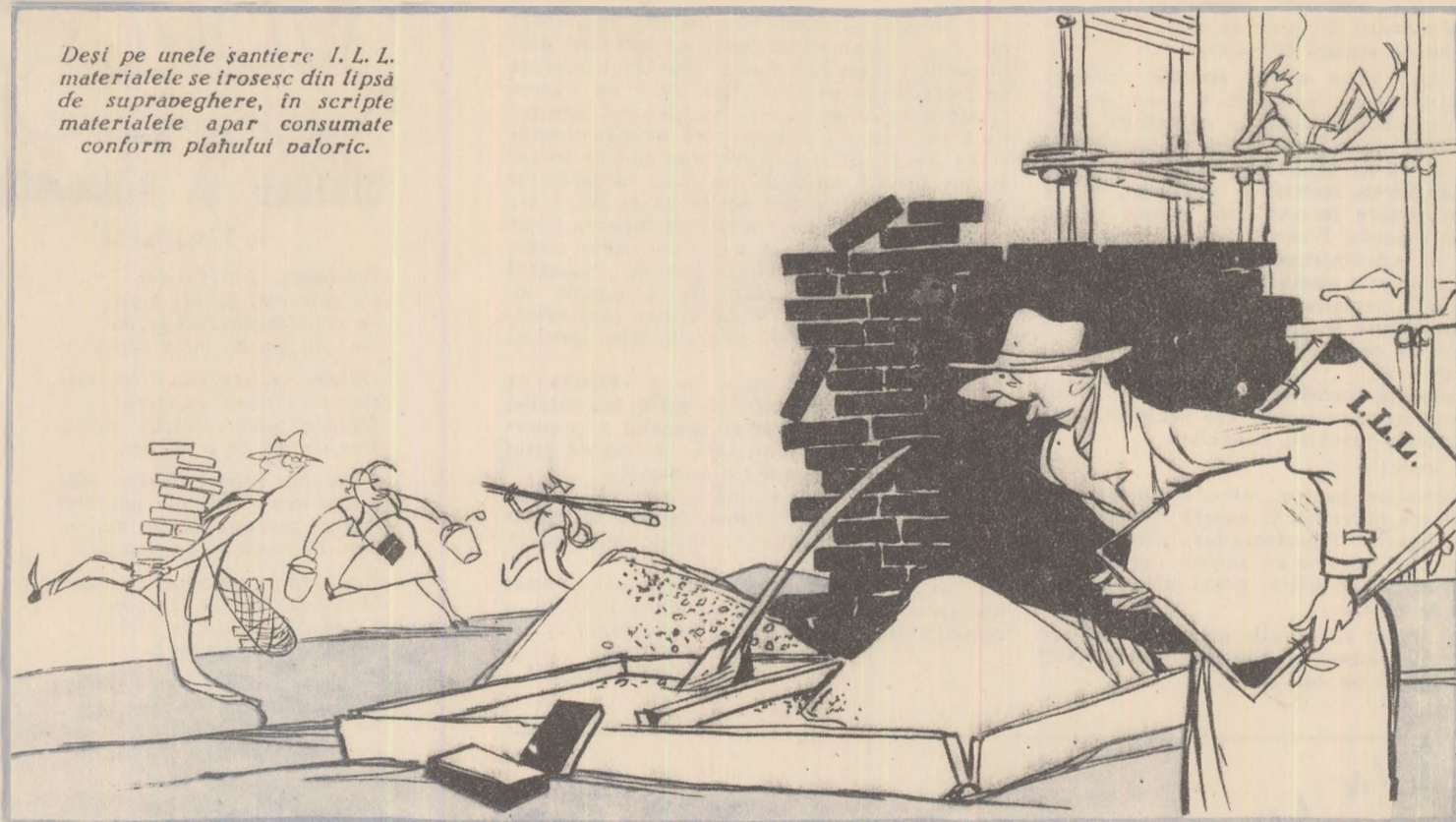
ION CĂLIMARĂ

FĂRĂ CUVINTE

Desen de Nell Cobar

Deși pe unele șantiere I. L. L. materialele se irosesc din lipsă de supraveghere, în scripte materialele apar consumate conform plăhului valoric.

INSPECTORUL I.L.L. — Strașnic îndeplinim planul valoric !...

Desen de Eugen Taru

Salutări din Mediaș

de C. CRISTOBALD

Fraților, salutări din Mediaș! În sensul de . . . salutare, că plec! Nu mai stau aici nici un minut.

Mai întâi, că n-am unde. N-am loc. N-am loc de . . . tovarășul Mărgineanu, care e peste tot. E peste tot, numai unde trebuie nu e.

E la domiciliu, e la frizer, e la cinema, e pe un ștat de salarii, e . . .

În realitate, ar trebui să fie la . . .

. . . La casa rațională de cultură

Dar nu e. La această Casă, tovarășul Mărgineanu e, cu numele, director. Cu fapta e însă . . . aud? Ce faptă? Care faptă?

Ca director al Casei raționale de cultură Mediaș, tovarășul Mărgineanu ar avea de făcut o treabă foarte frumoasă: să se ocupe de cele 58 de cămine culturale din raion, îndrumându-le, ajutându-le să-și alcătuiască formații de cor, echipe de dansuri și brigăzi artistice. Dar cum se ocupă de ele și cum le îndrumă, poate să relaxe și din următoarea situație: în tot raionul erau, pînă mai ieri, mari și late, două brigăzi artistice, una în comuna Proștea Mică și alta în comuna Săroș Dumbrăveni. Ultima însă s-a dizolvat chiar de la prima ei manifestare.

În chiar cursul spectacolului, o persoană din comună, văzîndu-se criticată pe scenă și „neadmînd o asemenea îndrăzneală” a ținut „să protesteze” pe loc. Spectacolul s-a întrerupt și n-a mai continuat, nimeni n-a luat poziția cuvenită față de manifestarea nesănătoasă a criticii, și „brigada” n-a mai avut de atunci nici o altă activitate.

Un moment! Văd că trece tovarășul director Mărgineanu! Mi se pare că pornește

spre comuna Săroș Dumbrăveni să reacționeze spre brigada artistică.

Ași mi s-a părut. A intrat la caserle, să-și încaseze salariul.

...Activitate mare la Copșa Mică

Dar o activitate culturală într-o comună din raionul Mediaș, tot am văzut: la Copșa Mică.

Chiar mai multe activități de cultură: viticultura, puericultura etc. E în mare progres, totodată, cultura porcilor și a găinilor. În apropierea căminului cultural se află o cocină de toată frumusețea și un coteț de găini lucrat foarte artistic. Locatarii cocinei și cotețului pot viziona foarte comod, fără să se deplaseze de loc de la domiciliile lor, eventualele manifestări culturale din interiorul căminului, uitîndu-se prin cele două ferestre ale acestuia, rămase de multă vreme fără geamuri și situate în direcția și cam la înălțimea cocinei și cotețului.

Verificînd însă ce-ar putea vedea spectatorii porci și spectatoarele găini, în interiorul căminului, prin ferestrele lui fără geamuri, am rămas cam dezamăgit. Sintem obișnuiți ca un cămin cultural să răspîndească lumină. În comuna Copșa Mică e însă altfel. Aici, în interiorul căminului cultural, se răspîndește din tavan . . . întuneric, neexistînd nici un bec. De cumpărat, aud însă că se cumpără becuri, mereu . . .

Din cauza acestui întuneric, nici nu se vede că tovarășul Peterfi Adalbert e director al căminului.

Se vede însă bine că e președinte al sfatului popular comunal, tovarășul Tanko Aron.

Magazin universal la Bazna

Și m-am gîndit să fiu eu ceva mai mișos decît tovarășii Peterfi și Tanko față de cultura din Copșa Mică, măcar dărîndu-i căminului ei niște geamuri pentru ferestre.

Așa că m-am dus să cumpăr geamuri din comuna Bazna, unde știam că a început să

se amenajeze, încă din toamna anului 1955, în cadrul cooperativei de consum, dintr-un vechi magazin mic, unul mare, universal. Cînd colo, ce să văd? Nici vitrinele „magazinului universal” n-aveau geamuri. Nu puteau fi puse, fiindcă cercevele vitrinelor sînt strimbe. Au fost făcute la gospodăria agricolă colectivă locală, din lemnarțe verde, pusă la dispoziția cooperativei Bazna de către „Uniunea regională a cooperativei de consum” și, uscîndu-se ulterior, cercevele . . . s-au strîmbat.

M-am strîmbat și eu la tovarășul Hațegan, președintele cooperativei Bazna, fiindcă nu se îngrijea de loc să se termine mai repede amenajarea magazinului universal, care chiar dacă ar fi avut spre stradă geamuri, n-avea încă în interior rafturi.

Rafturile trebuia să le execute la timp Comratprod Mediaș, dar nu s-a ținut de cuvînt. Rămînea deci să fie făcute, și ele, tot ca cercevele vitrinelor: la gospodăria agricolă colectivă din Bazna.

Dacă Comratprod Mediaș mai . . . comrai produce și altceva, n-am aflat.

...Și un vicepreședinte principal

Speranța mi era, în cele din urmă, la tovarășul Dumitrache Victor, vicepreședintele „Uniunii regionale a cooperativei de consum”: să-mi mai spună și dînsul ce lipsuri mai știa în activitatea unităților cooperatiste din subordine, ca să le criticăm bine la gazetă, pe toate, spre îndreptare.

Dar tovarășul vicepreședinte V. Dumitrache tocmai stătea de vorbă cu tovarășul Gh. Mosor de la subredacția „Urzicli” pentru regiunea Stalin, și îi vorbea foarte de sus, sugerîndu-i „delicat” că „dacă vrea să scrie în „Urzica” ceva despre cooperarea de consum din regiune, să-și ceară întâi voie dumnealui!”

Și m-am lămurit.

Așa că m-am înapoiat imediat la Mediaș, de unde . . . plec repede, nu mai stau: iau primul tren spre București.

Și, pînă una alta, salutări din Mediaș!

IN ȚEPII „URZICII“

Ebrietate

Întreprinderea de panificație „N. Bălcescu” are o brutărie și pe strada Sevastopol.

La această brutărie lucrează și maestrul Boja Ludovic, care e un meseriaș bun. Acest maestru are și o meteahnă: de cîte ori ia leafa, se îmbată și nu mai vine a doua zi la serviciu.

În echipa maestrului Boja lucrează și cocătorii Godescu Gheorghe și Mihai Aurel. Ei sînt lucrătorii disciplinați; îi ascultă cu atenție pe maestru, urmîndu-și toate povețele, iar în zilele de leafă îl urmează și la circumă. Urmarea: îmbătându-se, nu mai vin nici ei a doua zi la serviciu.

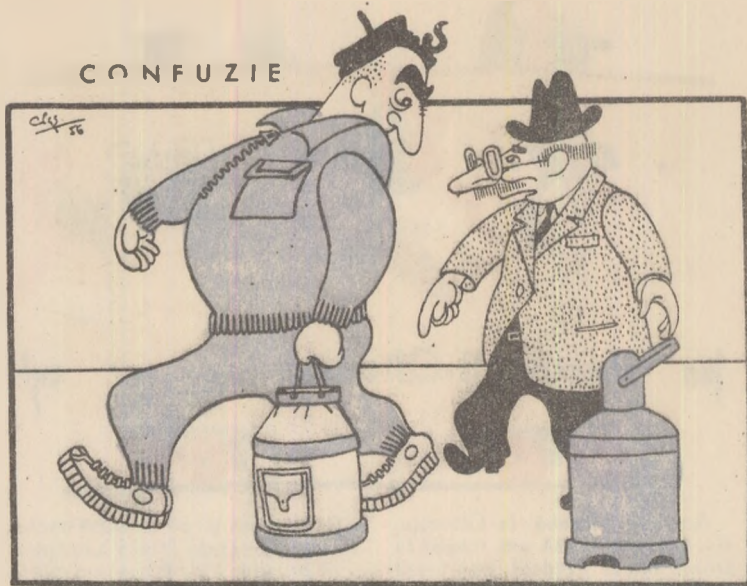
De pe urma atitudinii neserioase față de muncă a acestor trei salariați, întreprinderea bineînțeles suferă.

Ce mai brutarii unul e maestru, doi sînt de specialitate cocători, - și cîteștrei... necoptii!

Operativitate I. R. B. 2

Cele 85 de persoane care alcătuiesc 39 de familii și locuiesc în blocul din bulevardul 6 Martie nr. 10 (București, raionul Lenin) sînt de învidiat. Le acordă I. L. L. raionul Lenin o atenție rară: se fac la acest bloc reparații capitale. Iar atenția aceasta nu durează: de ieri, de alaltăieri, ci din ... primăvara anului 1955! E drept, în primăvara aceea au fost doar promisiuni. Reparațiile au început mai tirziu. Și au durat... pînă azi. În total, promisiunile și reparațiile - aproape doi ani!

Acum, iarăși, e drept, meritul acestei... durate n'a mai

— Maestre, de unde ai luat butelia?

Desen de Al. Clenciu

fost, pînă la capăt, al I.L.L.-ului. Din ianuarie 1956 a intrat pe fir „Întreprinderea de reparații București nr. 2”, pe scurt I.R.B. 2, care - pe scurt - a cam... lungit-o, neexecutînd nici pînă azi următoarele lucrări:

- gangul de la intrarea în bloc n'a fost încă zugrăvit;

- acoperișul clădirii a fost reparat superficial, încît în unele camere de la mansardă a și început să plouă.

- cele patru luminatoare ale casei n'au fost reparate de loc;

- pe cele patru scări ale blocului, instalația de lumină n'are încă întrerupătoare, deci pe aceste scări întunericul e... neîntrerupt;

- patru closete, necesare arîpei din față a blocului, n'au fost executate, încît ...

- modificarea instalației de gaz metan la un număr de 15 sobe de teracotă nu a fost făcută, așa că locatarii respectivi au început să tremure de frig.

E clar: cele 85 de persoane din acest bloc sînt de învidiat: I. R. B. 2 e atât de pasionată de repararea acestui imobil, încît nu-i vine să se despartă prea repede de el, și prin urmare a mai lăsat o parte din lucrări, cele arătate mai sus, și pentru ... anul viitor.

Familiață poștală

La oficiul raional P. T. T. R. Vatra Dornei, bunii salariați lucrează într-o perfectă armonie. Mă rog, ca'n familie:

- soțul Pogoja Mircea, șef al sectorului poștal, se înțelege de minune cu soția sa Pogoja Viștica de la contabilitate (... după ce, un timp, fusese la contabilitate soțul și se înțelegea de minune cu el soția, cînd era dirigintă-adjunctă);

- tovarășul Rusu Teodor lucrează cu soția sa, cu birourile față în față, la ghișeu de recomandate și mandate;

- surorile Pallevici Ștefania la facturare și Pallevici Lucretia la contabilitate, colaborează... verificîndu-se una pe alta și

constatîndu-se reciproc... în ordine;

- tovarășa Chertic Beatrice de la difuzarea presei colaborează cu sora ei de la alt serviciu;

- și cel mai bine se înțelege factorul Mogoșanu Dumitru cu soția sa... verișoara tovarășei Nitică Vera, dirigintă-șefă.

Bineînțeles, această perfectă colaborare între acești bravi salariați n'a rămas de loc fără rezultate: într-o bună zi, din neglijența factorului Mogoșanu Dumitru (... soțul verișoarei dirigintei-șefe) și pe cînd era dirigintă-adjunctă soția Pogoja Viștica, s'a... pierdut, acolo, la oficiul raional, ..., un sac plin cu corespondență, destinat expediției cu trenul de Cluj! Uite-așa: s'a pierdut!

Sînt de atunci, zece luni. Și bineînțeles, valorosul sac plin cu corespondență, pierdut, n'a fost nici pînă azi găsit, iar vinovații n'au fost nici pînă azi trași la răspundere.

Ar fi fost și păcat! Lucrează, dragălașii, în perfectă colaborare!

Și n'ar fi de loc frumos din partea Direcției regionale P. T. T. R. Suceava să strice, cu vreo sancțiuni, admirabila bună dispoziție a armonioasei familuțe.

DĂNILĂ PREPELEAC: — Iaca ti-ntreb eu, dacă-l pricepe și matai, di ci stilpii di tramvai sînt așezați taman în dreptul gunoaielor?

Am avut treabă la Oltenița. Aș fi preferat să am treabă la Sinaia sau la Predeal, dar n-am fost întrebat ce prefer. Ca să mă răzbun, mi-am luat cu mine soția și copilul, să vadă și ei cum e la Oltenița.

Trenul, plin. Ne înghesuim cu toți grămadă peste niște saci, aruncați de-a curmezișul pe culoar.

- Să căutăm compartimentul rezervat „mama și copilul” - sugerează nevastă-mea, care-ți ține în brațe pe Titel.

Incert să înaftez. La primul pas, un guțat sonor, izbucnit de sub picioarele mele, mă face să sar cît colo.

- Nu te teme, că nu mușcă! mă consolează stăpînul purcelului.

Pornesc mai departe, printre saci, scinduri și legături. Tot-

odată, o ajut și pe nevastă-mea, în brațele căreia Titel a adormit. „Cotcodac!”, răsună un glas de undeva de sub calorifer.

„Cucurigu!”, răspunde un altul, dintr-un coș agățat de semnalul de alarmă. Copilul se trezește și începe să plîngă.

- Nu știți unde e compartimentul „mama și copilul”? Întreb pe un călător.

- Căutați în altă parte, zice, alcea cred că e compartimentul „găina și cocoșul”.

Incert să continui cursa cu obstacole, dar calc în străchînă. În niște străchînă cu smintină, puse direct pe jos, lingă niște coșuri. Dintr-un coș țese, ca un șarpe, un cap de gîscă, care mă apucă de picior și nu vrea să-mi dea drumul. Mă ține așa și sîsfe. O țau cu binișorul, o mîngîi, mă smucesc, degeaba.

- E îndărătnică, mă lămu-rește stăpînul ei. Nu se teme decît de cîini. Dacă vrei să scapi, încearcă să latră.

N-am mai latrat niciodată, totuși încerc. Merge. Am voce de foxterier. Gîsca e cuprinsă de panică, sare din coș și zboară pe fereastră. Stăpînul ei vociferează, eu cu nevastă-mea profităm de înghesulă și o zbughim în vagonul următor.

Acolo, alte păsări, alți saci, alți purceli. Hap! mă ciupește altă gîscă. Și asta e tot îndărătnică, numai că de rîndul acesta nu-l merge cu mine, și tu cum se procedează. Latru. O femeie se dă doi pași înapoi și-și face cruce. Dar gîsca nu dă înapoi de loc. Nu se teme de foxterier. Mirii ca dulăii, urlu ca lupii, imit o haltă întreagă. Gîsca nu se sperie. Se sperie călătorii, copiii încep să plîngă. Cei mari îi liniștesc:

- Nu vă temeți: cîinele care latră, nu mușcă.

Atît ar lipsi, să mai și mușcă gîsca? O bătrînică tot împinge pe un mustăcios spre mine:

- Faceți loc! Dumnealui e hînger.

Norocul meu că vine controlorul! Protestez:

- Tovarășe, de ce permițeti călătorii cu orăntăni în vagoane de pasageri?

- Mai trecem și noi cu vederea, că e linie secundară. Rută scurtă.

- Cel puțin, arată-ne și nouă unde e compartimentul „mama și copilul”.

- Dumneata n-ai auzit că e linie secundară? Aici mergi cum apuci.

- Atunci, am să plătesc diferența pentru clasa I.

- N-are rost.

- Ba are rost, pentru că sînt cu copilul.

- Ba n-are rost, pentru că aici nu există vagon de clasa I.

Nevastă-mea a obosit să mă țină copilul. Mi-l dă mie. Obosesc și eu. I-l dau ei. Pe urmă, obosim amîndoi și nu știm ce să mai facem.

Ura! Avem noroc: dintr-un compartiment, se dă jos cineva. Se face un loc, pe urmă două, pe urmă cinci. Asta zic și eu noroc: se eliberează tot compartimentul. Culcăm copilul pe o bancă, noi ne așezăm pe cealaltă. Trenul oprește într-o gară. Profităm de ocazie și scoatem merindele, să imbucăm ceva. Vine controlorul:

- Ce faceți aici?
- Bine, mersi. Mîncăm.
- Acum?
- Acuma.
- Păi, acum am ajuns la Oltenița.

Ne dăm jos din tren și urcăm în autobuz. Simt că mă apucă ceva de picior.

- Ham-ham!
- Ce ai, nene?
- Nimic... pardon... îmi prîn-sesem piciorul în ușă...

VICTOR PIȚIGOI

La unele teatre garderobe nu sînt bine organizate

- Ei, draga mea, cum ți se pare spectacolul?

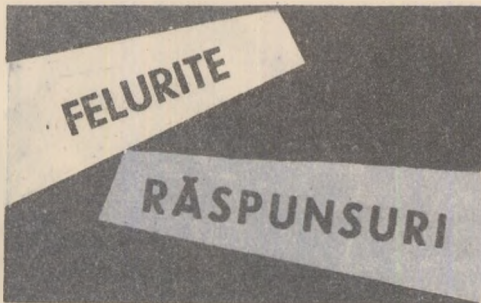
Desen de Geta Brătescu

M E G A F O N U L

Lucrez la o întreprindere situată într-un bloc de pe Calea Victoriei, peste drum de magazinul „Confecția”. Vreau să vă spun, printre altele, că magazinul „Confecția” are de vînzare tot felul de confecții: sacouri, pantaloni, paltoane, pardesle, costume, și un megafon. Din păcate, din cele enumerate mai sus un singur articol nu e de vînzare: megafonul. Că dacă s-ar vinde, l-am cumpăra noi. Să vedeți de ce. Noi începem să lucrăm pe la orele 7 dimineața. Pe la orele 9 începe să lucreze megafonul. Și din acest moment nu mai lucrăm noi. Pentru că aș vrea să-l văd pe contabilul care poate să încheie un bilanț în timp ce o voce amplificată îi atrage atenția în permanență că găsește peste drum sacouri de o croială modernă și cămăși toate măsurile. Eu am scris odată o scrisoare către o întreprindere, în timp ce se transmiteau reclamele și, după o săptămînă, n-aveam răspunsul, în care întreprinderea respectivă arăta că, ea avînd ca obiect produsele lactate, n-o interesează țesăturile de lînă și nici ultimele modele pentru sezonul de iarnă. Am fost sancționat pentru lipsă de răspundere și de atunci îmi fac lucrările după-amiaza, acasă. La un moment dat, cineva a venit cu o propunere. Să lucrăm în pauzele dintre reclame. Tot cîștigăm timp. Am fost de acord. Am ascultat toți, atenți, și, cînd s-a terminat reclama, n-eram repezit pe registre. Dar în clipa aceea megafonul a început: „Și una, și două, și șapte, și patru zece și nouă”. Era „Garofița”. Pasă-mi-te, vecinilor noștri de peste drum, grijulii să nu ne plictisim, s-au gîndit ca, între reclame, să ne dea și puțină muzică. Așa că am lăsat lucrările baltă, și am ascultat „Garofița” care te ajută foarte mult la alcătuirea unui bilanț, mai ales că în loc să aduni tu adună diseurul: „Și una, și două, și șapte”, și așa mai departe. Odată, cînd țineam o ședintă, m-am ridicat și eu să iau cuvîntul. Cînd am deschis gura, s-a auzit în sală: „Rămii cu bine dragostea mea”... Pînă să se lămu-rească oamenii că e de la megafon, directorul mi-a spus că s-nese-rîos și m-a rugat să nu vin în ședință cu chestiuni personale.

În cele din urmă am luat toți o hotărîre: umblăm cu vată în urechi și ne înțelegem între noi prin semne, ca surdo-muți. Totuși, treaba merge greu. Și cînd ne gîndim că o să umblăm așa tot „sezonul de iarnă”, ne ia cu răcori. Desigur, magazinul vrea să-și facă reclamă și, după cum spunea megafonul, „personalul magazinului stă la dispoziția onor cliențelor”. Dar, asta nu înseamnă că și personalul nostru trebuie să stea la dispoziția onor magazinului. Există diverse mijloace de reclamă. Vorba megafonului: „cele mai variate modele”. Sperăm că magazinul o să găsească un model de reclamă care să împace și personalul magazinului și personalul nostru. Pentru că, să vinzi confecții pe muzică de dans, merge. Dar să lucrezi la planificarea pe „Foate verde și-un piper”, e imposibil.

SORIN RĂȘCANU

Răspuns formal

Acum un an și jumătate (exact: în mai 1955) Sfatul popular al orașului Brăila a dărmat un garaj șubred din cartierul „1 Mai” (N. Chercea) spre a zidi în locul lui un cămin cultural, în care scop lemnăria necesară, nou-nouă, a și fost depozitată în curtea garajului. În mai 1956, implinindu-se un an de când materialele acelea putrezeau acolo, plouate, ninse și iar plouate, „Urzica” a sezișat sfatul popular. Acesta a răspuns cu adresa nr. 178, cum că faptul e adevărat, dar din cauză că n-au fost fonduri pentru terminarea construcției... (aici, atenție, că cităm

textual)... „a fost nevoie ca materialul respectiv să fie lăsat în curte mai bine de un an de zile”... Ce logică! Și ce simț al răspunderii!

Și mai spunea răspunsul că „pînă la data de 30 august 1956” căminul cultural va fi construit în altă parte, iar pe locul fostului garaj, se va face amenajarea unei grădinițe”.

Realitatea: 30 august a trecut de mult, sîntem acum în decembrie, lemnele de construcție, foste nou-nouă, sînt tot în curtea în care putrezesc de un an jumătate, și... nici cămin cultural, nici grădiniță, nici...

...Nici „birou pentru rezolvarea reclamațiilor și sezișărilor”, ci pentru trimiterea de răspunsuri formale presei.

Răspuns... parțial

„Urzica” a sezișat Sfatul popular regional Pitești că la secția agricolă a Sfatului popular rațional Potcoava, șeful secției, inginerul Ciobanu Filip, utilizează în relațiile de serviciu cu medicul veterinar Popescu metode de comandă, ținînd să-și impună voința chiar în chestiunile veterinare pentru care nu are pregătirea necesară. Abuzul său de autoritate provoacă și pagube. Ca să aibă

destul spațiu spre a-și instala birourile și scaunele, șeful Ciobanu a evacuat farmacia dispensarului veterinar, depozitîndu-și fiolele cu seruri și vaccinuri într-o magazie, unde, în timpul gerului din iarna trecută au înghețat și s-au stricat.

La această sezișare, „Urzica” a primit de la Sfatul regional Pitești... două răspunsuri: unul din partea direcției agricole (serviciul zoo-veterinar) și altul din partea „biroului pentru rezolvarea reclamațiilor și sezișărilor”.

Direcția agricolă spune în adresa nr. 41 533, că faptele relatate sînt adevărate și că „valoarea materialului biologic alterat va fi imputată” vinovatului.

„Biroul de sezișări”, cu adresa nr. 2911, dă „Urzicii” foarte multe lămuriri privitoare la... persoana... medicul veterinar Popescu, dar despre pagubele pe care șeful Ciobanu le-a provocat dispensarului veterinar, distrugîndu-și serurile și vaccinurile, nu suflă o vorbă.

La Sfatul popular regional Pitești se simte nevoia a încă unul „birou”: care să rezolve și reclamațiile privitoare la „biroul pentru rezolvarea reclamațiilor”.

S. M. RUSU

Cîinele lui Topolog

Cu toate că bani ca anul ăsta n-a mai luat de mult, Toader Topolog se perpelește noaptea ca pe jeratic, umblînd mai mult prin curte, iar ziua se frămîntă, de parcă îl pasc numai gînduri negre. Taina o știe doar el: și-a îngropat banii la rădăcina prunului din fundul curții, cu gîndul să-i scoată cînd o avea să se ducă la țîrg. Acuma stă de-îi păzește. Adică nu chiar de pază stă Toader Topolog, dar nici să se îndepărteze prea mult de prun, nu-l rabdă înima.

- Ne, cotarlă...

A zvrîlit cu piatra în cîinele, care de dimineața dă țîrcoale pomului.

- Măi, a nălbii jîgodie, o fi simțînd ceva?

Dar jîgodia nu răspunde. Pesemne că se mîră și cîinele, de ce nu l-o fi lășînd stăpînului să se joace țîngă pom. Și de ce să dea mereu cu piatra?

... Ulte că trece alde Turturică pe uliță și parcă îngîmă un cîntec. Toader nici să-l vadă nu vrea. N-are cu el nimic, dar nu-l arde lui de cîntece. Țîntea, poștașul, care dădea și el ocol gospodăriilor, îl prinde pe Topolog de cojocel și-i explică:

- A cîștigat, că are libret cu tragere.

Orl dumneata n-ai auzit de CEC?

- Ba am auzit... - răspunde morocănos

Toader și se apleacă să zvrîle iar cu piatra în cîine.

Ceaua mai vorbit el între ei, ce s-o fi cugetat Toader, dar după o altă zi de frămîntări, a alergat la Țîntea să-i facă și lui un carnet, să scape de grija pomului și a cîinelui.

Cînd a fost să povestească cum l-a trecut lui supărarea și cum a scăpat de grija depunînd banii, zicea:

- Un lucru nu înțeleg eu: cum de a simțit

cîinele că am îngropat banii acolo?

- Simte el mina omului, nene Toadere.

Îi explică unul.

Niculță, al de avea vreo 10 ani, pufnește în ris.

- Ce te hlizești, mă? Te-a gidilat careva, sau vrei să te gidii eu?

- Cum să nu rid, bre tătică. Păi, ce, cîinele mirosea banii?

- Da' ce? Deșteptăciunea ta?

- Am mincat eu salam, de mi l-a dat mama, și am aruncat pielea acolo.

Au ris oamenii, dar cel mai mult a ris Toader Topolog, care în două zile se trăsese la față, de parcă zăcuse o lună.

De atunci, a prins Topolog a bate drumul Cecului, iar cotarla, după el, scal.

- Ce salam, se gîndește Toader, uitîndu-se la javră, care nu se desparte de piciorul lui. Știe cîinele că am bani.

Apoi, cu o fărîmă de zîmbet în colțul gurii:

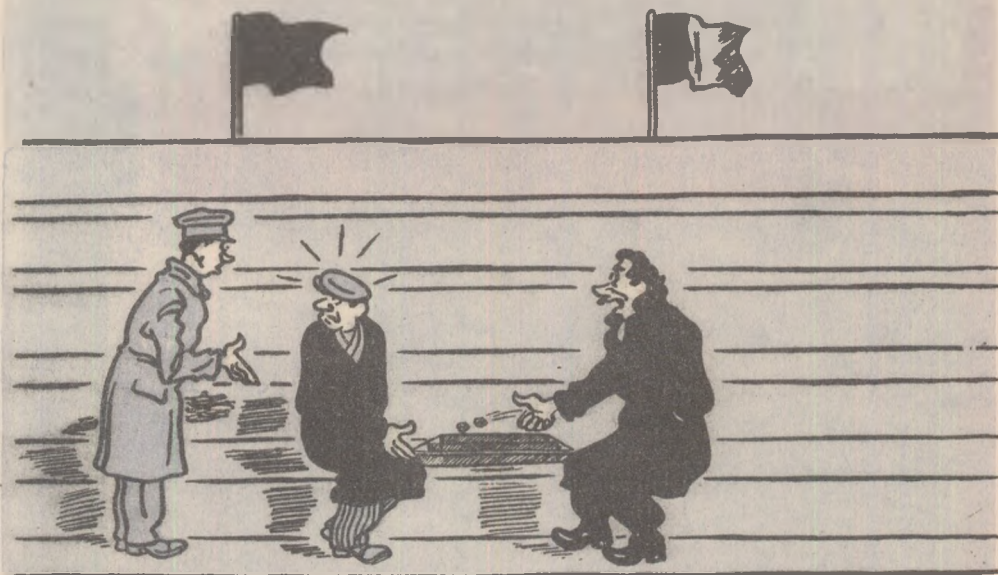
- Da' nu-l las...

Și într-adevăr, cînd să intre în localul Cecului, Toader Topolog își gonește cîinele:

- Barem să nu știe ce și cit...

Din cauza lipsei de combativitate și a insuficienței tehnice a jucătorilor, unele meciuri de fotbal se „dispută” în indiferența totală a spectatorilor

CURIOZITATE LEGITIMĂ

- Vă rugăm să părăsiți stadionul; meciul s-a terminat.
- Ce vorbești! S-a terminat?! La ce scor?...
Desen de Fred Ghenădescu

FĂRĂ CUVINTE

Desen de A. Poch

Dragă Urzico

URZICUȚO,

Apelez la tine să mă scoți din încurcătură. Eu sînt o mare amatoare a poeziilor lui G. Topirceanu. Și de aceea cînd a apărut vol. I. Poezii, anul trecut, am dat fuga și l-am cumpărat. Cum și proza lui Topirceanu mă interesează tot atît de mult, anul acesta am vrut să cumpăr vol. II de la standul de cărți al „Librăriei Noastre” din Tg. Cărbunefi. Mare mîra fost bucuria cînd mi s-a spus că nu pot cumpăra vol. II fără vol. I. Bucurie, pentru că avînd două exemplare din același volum, unul îl puteam folosi acasă... și altul la locul de muncă. Mai aveam nevoie de încă un rînd, de purtare, pen-

tru eventualele mele deplasări pe teren, pe care l-am găsit la Caracal. Mă gîndesc, însă, ce-am să mă fac cînd vor apare vol. II din: Strănuț, Izvorul Roșu, Bărăganul, Moromeții și altele la care am avut imprudența să cumpăr vol. I la data apariției? De unde să iau eu asemenea... „volum” de bibliotecă? Tu ce crezi, Urzicuțo, - dacă ai carte... trebuie să ai parte de atîtea dublete în cîte volume apare?

Leontina Neacșu

Calea Lenin nr. 212

Craiova

sînt sparte numai instalațiile principale: pompa de apă, cazanul și dușurile. Incolo, baia e bună. Bună de muzeu.

Dar aud că sfatul popular comunal nu vrea totuși s-o facă muzeu. După ce a ținut o timp îndelungat în această stare jalnică, a luat, cică, de curînd măsuri s-o repare și s-o pună în funcțiune. N-ar fi rău.

Eu, dragă Urzico, îți voi scrie la timp dacă sfatul se va ține sau nu de cuvînt.

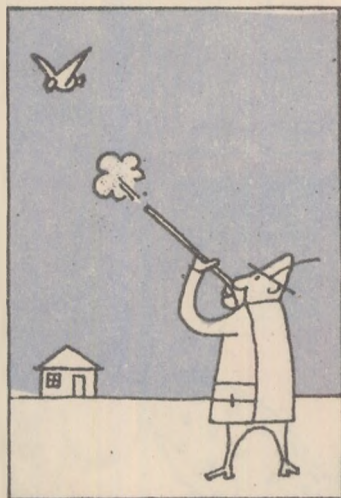
Dacă sfatul o să se țină de cuvînt, n-o să mai avem în comună muzeu, dar o să avem... baie.

Și vorba ceea: dacă este baie, nu-i bai!

Drăgulescu Victor
comuna Balșa,
raionul Orăștie

URZICO,

FĂRĂ CUVINTE

Desen de Paven

În satul Timna din raionul Strehăia poți veni fără grijă, căci ai hotel bun, liniște absolută și nici de surmenaj intelectual n-ai să te poți plînge. Hotelul e la cîminul cultural, unde dorm și ciobanii cu oile. Liniște... berechet! Căci aparatul de radio al cîminului e defect, iar tovarășul director Tupan C. Ion îl ține acasă pentru mai multă siguranță. Cărțile din bibliotecă... tot la director acasă sînt, așa că poți să-ți odihnești și mîntea în voie. Într-un cuvînt, cîminul cultural Timna e locul ideal pentru inactivitate... decît că geamurile sînt puțin sparte și te mai trage cîteodată un curent. Dar vorba ceea: mai bine tras de curent, decît tras la răspundere, și mai degrabă cîmin cu activitate, decît cîmin cu asemenea director. Ce părere ai, Urzicuțo? Dacă-l ței în țepii tăi pe tov. Tupan, îl ia și sfatul popuiar... de pe capul nostru? Noi așteptăm. Și răspuns... și om în loc!

T. Ivașcu

Strehăia

DRAGA URZICO,

Află că baia populară din comuna noastră Balșa (raionul Orăștie, regiunea Hunedoara) nu funcționează din niște motive cu totul neînsemnate: îi

URZICUȚO DRAGĂ,

Îți scriem ție ca să urzici cum se cuvine Trustul regional construcții locale Hunedoara, pentru că la 6 ianuarie 1956, a făcut în centrul orașului Orăștie, pe 6 străzi, săpături pentru canalizare lăsînd pînă acum gropile neastupate și drumul pînă cu bolovanî. Te rugăm, Urzicuțo, să-i „urzici” atît de bine, încît cetățenii care te vor citi să exclame precum străvechiul nostru proverb: cine sapă groapa altuia, cade singur în ea. Și poate că în urma entuziasmului general - nici Trustul n-o să mai dea, pe viitor... în gropi.

Mihăilă Andronic
str. Barîțu nr. 1
Orăștie

DRAGA URZICUȚO,

Poate știi și tu că vlezurii au un mare defect: își vîră nasul peste tot. Despre tov. Viezure Ion, director adj. activ la Spitalul unificat de adulți, Slatina, nu se poate spune că-și vîră nasul chiar peste tot, ci numai în bunurile spitalului. O să spui tu: ei și? Să-i fie de nas! Ei vezi, dar nu prea-i așa, pentru că tovarășul Viezure... își vîră și mina. Și, bineînțeles, nu țese cu ea goală. Pînă acum

n-a luat decît un sac de porumb și o treime din rația de orz a animalelor și a mai luat în numele gospodăriei anexe a spitalului vreo 200 kg de gozuri de grîu. De unde se vede că tov. Viezure nu e director-adjunct. E director... plin. Așa că trebuie gofit. Tu ce zici?

Neamțu A. Ion
Magaz. gosp. anexă
a spl. adulți
Slatina, reg. Pitești

DRAGĂ URZICO,

Știi ce isprăvi făcea Gogonețu Vasile, ca magaziner în gara Turnu Severin?

Fura din mărfurile care soseau cu trenul pe adresa diverselor întreprinderi din oraș. El fura, iar șefii lui din stație, care nu-l controlau, habar n-aveau.

Abia cînd s-au găsit la el acasă numeroase ghome de sfoară, sustrase dintr-un transport sosit în stație pentru șantierul naval local, și-au dat seama șefii ceferiști că numitul magaziner trăgea stația pe sfoară.

Furînd însă și niște bere, pe care voia s-o care din gară cu damigenele, dintr-un transport sosit de la București, s-a constatat că berea „București” e o băutură foarte răcoritoare. Răcoritoare pe timp îndelungat: întîi l-a răcorit cînd a furat-o pe urmă l-a băgat în răcori cînd a fost prins, iar acum - în vederea judecării - îl ține... la răcoare.

Ultimea a fost, dragă Urzico, cu fostul magaziner Gogonețu Vasile.

Gogonețu îl era numele, - gogonate l-au fost și isprăviile.

Artistică Băghină
Turnu Severin

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15

CONSULT LA ADENAUER

MEDICII: — Slăbirea lui face niște progrese enorme. Dacă o să meargă așa mai departe, după alegerile pentru Bundestag nu mai rămîne nimic din el.

Desen special pentru „Urzica” de caricaturistul Beier-Red, din R. D. G.